

Halina Reijn overtuigt vooral met klein spel

THEATER *La voix humaine* van Jean Cocteau door Toneelgroep Amsterdam. Gezien: 11/8 in de Stadsschouwburg. Aldaar nog tot 15/8.

‘A ls je het water uit de kom gooit, gaat de vis dood,’ fluistert Halina Reijn in de telefoon. Het grote raam is het kijkglas, de muren zijn de kom. De ruimte is leeg, het water is eruit. De zuurstof is afgesneden. De liefde is over.

La voix humaine (‘de menselijke stem’) is een van de zeldzame monologen uit het toneelrepertoire voor een vrouw. Logisch, vond Ivo van Hove, om dit stuk te kiezen voor zijn steractrice Halina Reijn. Jean Cocteau schreef het in 1929 voor de legendarische toneelspeelster Berthe Bovy. Het is het laatste telefoongesprek van twee ex-geliefden.

Doodsbang was Reijn ont in de voetsporen van grote actrices als Bovy, Simone Signoret en Ingrid Bergman te treden. Maar ze was ook nieuwsgierig. Met succes speelde ze de monoloog de afgelopen maanden in Polen en België. Op het festival Kontakt in het Poolse Torun kreeg ze zelfs de prijs voor de beste actrice. In september staat New York nog op de rol, voor de officiële première hier in oktober.

In een grijze trui met innig verstrengelde Micky en Minnie Mouse, een Adidastrainingsbroek en een wit speldje in haar haar staat Reijn in het lege appartement. De strakke

Halina Reijn boort in *La voix humaine* alle emoties aan...

FOTO JAN VERSWEYVELD

vormgeving (door Jan Versweyveld) is beklemmend.

“Ik heb besloten om dapper te zijn,” zegt de vrouw met holle stem. Ze heeft een telefoonhoorn zonder snoer in de hand. “Hallo?” Cocteau schreef puntjes waar het antwoord van de geliefde kwam. Van Hove gaf repliek tijdens de repetities, in de voorstelling doet Reijn het alleen.

Van Hoves interpretatie van *La voix humaine* moest meer zijn dan alleen een liefdesverhaal. Het is ook een schreeuw om bestaansrecht. Reijn boort daartoe alle emoties aan: ze is lief, boos, passief, hysterisch en in tranen, eenzaam ratelend in een losgekoppelde hoorn.

De eerste helft van de vijf kwartier

krijgt ze je mee. Ze speelt klein, je gelooft haar verdriet. Maar tegen het eind worden steeds meer middelen gebruikt om het verdriet te tonen. Luide muziek schalt door de ruimte, Reijn schreeuwt, stampt of zit minuten met haar neus naar de muur. Hoe groter het drama, hoe vlakker het wordt.

Ook de stem van de man, die al spelende aanwezig moet worden, blijft dan opvallend afwezig. Halverwege het gesprek laat Reijn de hoorn zelfs liggen.

Zelfs als ze die aan het eind weer oppakt, is de zorgvuldig opgebouwde illusie verdwenen.

LORIANNE VAN GELDER